

stadig og stærk Stigen. Og hvad nu Indtægtssiden angaar, saa er det klart, at de Forhold, der nu er indtraadt, er egnede til i høj Grad at forringe Landbrugets Indtægter. Paa Grund af de Vanskeligheder, som lægger sig i Vejen for vor Eksport, brænder vi muligvis inde med en stor Del af vore Eksportvarer, saaledes at baade Flæske- og Smørproduktionen maa indskrænkes, og derved vil vort Landbrug blive meget daarligt stillet. Vel har det danske Landbrug erhvervet et fortjent Ry for at være hurtigt i Vendingen — det har det ogsaa vist i en afgørende Situation i tidligere Tid —, men ogsaa for denne Hurtighed i Vendingen er der selvfølgelig en vis Grænse, og Produktionen lader sig ikke uden store Tab lægge om i saa kort et Tidsrum, som her er Tale om. Og nu vort Haandværk, vor Industri, vor Handel, der jo i væsentlig Grad er knyttede til Benyttelsen af fast Ejendom, da ser vi ogsaa allerede, hvordan Produktionen aftager af lignende Grunde som dem, jeg har nævnt for Landbrugets Vedkommende, særlig paa Grund af Materiale mangelen og den dermed følgende Arbejdsløshed og som Følge af den uhyre Stigning af Materialepriserne. Derfor er den Velstand, som der har været blandt mange, ogsaa mindre Haandværkere og industridrivende og handlende, i Færd med at tage meget stærkt af. Nej, Udbyttet af den faste Ejendom bliver i den Periode, vi nu gaar ind i, og i hvilken denne Skat skulde paalægges, meget vaklende og tvivlsomt, og derfor gør vi bedst i at blive ved det, som i sig selv er det eneste solide og rigtige, nemlig at tage Skat af Indtægt og Formue, hvor der virkelig er Indtægt og Formue. I hvor høj Grad Indtægt og Formue er til Stede, og om det er over den Grænse, som kan gøre de vedkommende Skatteydere særlig egnede til at bære de særlige Byrder, ja, det kan vi se gennem Ansættelserne til Indtægts- og Formueskat. Derfor har vi holdt os dertil, sat en Grænse, som vi maa anse for passende for at betegne dem, som vi mener har Evne til at bære forøgede Paalæg, beskattet dem, og ladet Ejendomsskylden ligge, som aldeles ikke egner sig til at være en Maalestok for Skatteevnen.

Dernæst skal jeg udtale mig om Forslaget om en overordentlig Indkomstskat til Staten. Det vil jo ses, at det Mindretal, jeg tilhører, har opnaaet Enighed med Flertallet om Bestemmelserne i Lovforslaget. Denne Enighed er selvfølgelig opnaaet ved Kompromisser, ved at man har

talt sig til Rette, saaledes som ogsaa Meningen er, naar man skal opnaa Enighed indenfor et Udvalg. Jeg kan ogsaa i det hele og store henholde mig til den Motivering, Ordføreren for dette Forslag har givet af de Ændringer, vi er blevet enige om. Som det ogsaa er fremhævet i Betænkningen, kan vi kun sætte Pris paa, at man har imødekommet de vigtigste principielle Betragtninger, vi fremkom med ved første Behandling af Forslaget, at man i Stedet for at lægge Skatten udelukkende paa Indtægt har lagt den paa Indtægt og Formue, saaledes at man følger det samme Princip, som er fæstnet i vor Skattelovgivning lige siden 1903, at beskatte Indtægt af Formue højere end Indtægt af personligt Arbejde og Indtægt ad anden Vej, og at man gaar ned med Skattegrænsen fra det efter vor Mening alt for høje 20,000 Kr. til det mere passende 10,000 Kr. Ligeledes sætter vi jo Pris paa, at vi faar de større Selskabers Udbytter med, derved, at vi faar saadanne Udbytter, som er over 6 pCt., beskattede med 1 pCt. mere, hvor der ikke er Tale om Merindtægtsskat.

Men vi kan, som ogsaa paapeget i Betænkningen, paa ingen Maade blive staaende derved. Jeg har betonet det mange Gange fra denne Plads, og Finansministerens Redegørelse forleden giver mig nye og stærke Støttepunkter for denne Opfattelse. Jeg sagde nogle faa Ord efter Finansministerens Redegørelse, nemlig at den ingenlunde forekom mig for mørk. Jeg kan tilføje, at den endda ikke forekommer mig mørk nok. Finansministeren anslog den virkelige Underbalance for Finansaaaret 1917—18 til 70—80 Mill. Kr., naturligvis med det Forbehold, som en Finansminister maa tage i et saadant Tilfælde, fordi det er umuligt for nogen at nævne fuldt ud rigtige Tal, og det gjorde jo Finansministeren ogsaa selv gentagne Gange opmærksom paa. Jeg siger: „den virkelige Underbalance“, thi man kan neppe, som Finansministeren gjorde, til Underbalancen lægge de 40 Mill. Kr., som skal medgaa til Indløsning af de korte Statsbeviser (*Finansministeren*: Det gjorde jeg heller ikke). Finansministeren nævnedes til sidst et større Tal for Underbalancen, men skelnede selvfølgelig mellem de to Ting; jeg vil kun understrege, at man maa blive ved Tallet 70—80 Millioner og ikke gaa højere op til det Tal, Finansministeren nævnedes. Thi de 40 Millioner, som skal medgaa til Indløsningen, er en Betaling af ekstraordinær Gæld; det er ikke no-